

DE ONDEUGENDE HERTOGIN

ELOISA JAMES

*De ondeugende
hertogin*

the house of books

Oorspronkelijke titel

Duchess by Night

Uitgave

AVON BOOKS, an imprint of Harper Collins, New York

Copyright © 2008 by Eloisa James

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Parma van Loon

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagfoto

Thomas Schlueck GmbH

Foto auteur

Mark Lupke

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3398 5

D/2011/8899/158

NUR 342

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan Georgette Heyer. Hoewel een aantal schrijvers vóór haar al hebben geschreven over vrouwen die zich als mannen verkleden (Shakespeare, om maar eens iemand te noemen), hebben de komische, als mannen uitgedoste vrouwen in het werk van Heyer de trend gezet voor alle moderne romantische schrijfsters.

Mijn personages waren trouwens poedelnaakt gebleven zonder de hulp van de volgende drie fantastische mensen: mijn uitgever Carrie Feron, mijn assistent Kim Castillo en mijn onderzoeksassistente Franzeca Drouin. Ik ben jullie allemaal bijzonder dankbaar.

Tot slot wil ik alle lezers danken voor hun reacties op mijn website www.eloisajames.com, hun commentaren en ideeën.

PROLOOG

Rechtspraak door de Hertogin

15 december 1783

Regionale rechtbank

Hertogdom Berrow

De edelachtbare Reginald Truder, rechter

‘Het was niet mijn bedoeling met allebei te trouwen!’
‘Het probleem,’ zei de hertogin, zich naar voren buigend, ‘is niet twee keer trouwen, maar met een tweede echtgenoot trouwen terwijl de eerste nog in leven is.’

‘Nou ja, ik wilde niet dat Avery dóód zou gaan,’ legde Loveday Billing uit. ‘Ik wilde alleen maar met John trouwen, dat is alles. Ik kon er niks aan doen. Ik was zo moe en eenzaam, en hij... hij zat op een avond naast me.’

De rechter snoof en Loveday dacht dat hij misschien wakker was geworden, maar toen begon hij weer te snurken.

De hertogin van Berrow had heel vriendelijke ogen, maar ze keek hoofdschuddend naar Loveday. ‘Je was al getrouwd met Avery, dat wil zeggen, meneer Mosley, toen je met John trouwde.’

Loveday boog haar hoofd. ‘Avery heeft me drie jaar geleden in de steek gelaten,’ zei ze. ‘Ik wist niet of hij me nog wel wilde, want hij zei dat ik stommer was dan het achtereind van een varken.’

De hertogin was mooi op een min of meer ingetogen manier, zoals de vrouw van een predikant. Er lag een glans over haar zwarte jurk. Ze had ook mooi haar, krullend en golvend en getoupeerd, zoals gebruikelijk was bij deftige dames. En haar ogen waren zo

vergevensgezind dat Loveday plotseling de neiging kreeg de waarheid te vertellen. Het was alsof ze weer een kind was in de keuken van haar moeder wanneer ze een taartje gestolen had.

‘Ik ben niet echt getrouwd met Avery Mosley,’ zei ze. Uit haar ooghoek zag ze dat Avery met een ruk zijn hoofd ophief. ‘Ik was al getrouwd voordat ik met Avery trouwde. En ik trouwde niet echt met hem, want het was een Ierse predikant, die Usher heette, en hij vertelde me onder vier ogen dat het geen echt huwelijk was.’

Avery rolde waarschijnlijk van zijn stoel toen hij dat nieuws hoorde, maar Loveday richtte al haar aandacht op de hertogin. ‘Mijn pa huwelijkte me uit toen ik twaalf was.’

‘Twaalf!’

De hertogin keek nogal ontsteld, dus haastte ze zich het uit te leggen. ‘Zo erg was het niet. Mijn lichaam was al behoorlijk rijp, en ik was wel wat waard, en zo erg was het niet.’

‘Hoe heette hij?’

‘Dat was meneer Buckley. Maar hij stierf, dus toen meneer Buckley overleden was trouwde ik met Harold Eccles.’

‘Mag ik aannemen dat meneer Eccles is overleden?’

‘Hij is zo levend als iemand maar kan zijn in de gevangenis voor schuldenaren. Ik ga hem altijd opzoeken als ik in Londen ben. Ze pakten hem op voor twee hoedenlinten en een jas. Hij zit er nu al bijna elf jaar.’

‘Dus trouwde ik met’ – ze zweeg even om de juiste woorden te vinden – ‘Monsieur Giovanni Battista. Hij was een Italiaan en hij zei dat hij me mee zou nemen. Maar hij gaf me een paar handschoenen en ging er toen vandoor.’

‘En toen kwam meneer Mosley?’ vroeg de hertogin.

Loveday knikte. ‘Dat had ik niet moeten doen,’ zei ze. ‘Ik weet het, maar ik wist niet wat ik moest doen, en hij vroeg me. Maar hij ging weg.’

‘Je bevond je in een moeilijke positie,’ zei de hertogin. ‘Als ik het goed heb begrepen, is je eerste man gestorven, zit de tweede in de gevangenis, ging de derde naar Italië, was de vierde geen echt huwelijk, en de vijfde...’

‘Ik had niemand om voor mij en de baby’s te zorgen, want mijn vader praatte niet meer met me na de Italiaan.’

‘Kinderen?’ De hertogin raadpleegde de lange vellen papier die rondslingerden op de tafel. ‘In deze verklaringen worden geen kinderen genoemd.’

De elegante man uit Londen naast John gaf antwoord. ‘Het werd niet relevant geacht voor de onderliggende zaak, excellentie. Mijn cliënt is te goeder trouw met haar in het huwelijk getreden, zoals de certificaten aantonen. En mag ik u erop wijzen dat deze rechtbank-procedure uiterst ongebruikelijk is? Rechter Truder dient toch zeker wakker gemaakt te worden?’

De hertogin negeerde hem. Loveday had de man uit Londen kunnen vertellen dat dit in Berrow de normale gang van zaken was. Truder was een zuiplap, maar het deed er niet echt toe, want hij en de hertogin werkten samen, net als vroeger, en dat was goed genoeg voor het graafschap Berrow.

‘Van wie zijn die kinderen trouwens?’ vroeg de hertogin, zich weer tot Loveday wendend.

‘Van allemaal eigenlijk,’ zei Loveday wanhopig. ‘Ik heb elke man er een gegeven. Behalve John natuurlijk, want we zijn pas kortgeleden getrouwd.’

‘Je hebt vier kinderen?’ vroeg de hertogin.

‘Harold, degene die in de gevangenis zit, heeft er twee.’

Er viel een stilte in de rechtszaal. Loveday kon Johns voeten horen bewegen. Als... maar het was nu te laat.

‘Je bent feitelijk mevrouw Eccles,’ merkte de hertogin op.

Loveday knikte. ‘Ik weet dat u gelijk hebt, mevrouw de hertogin.’

‘Excellentie,’ siste de man naast haar.

‘Excellentie,’ zei ze gehoorzaam. ‘Maar Harold zit in de gevangenis voor schuldenaren.’

De hertogin keek naar de getuigenbank, dus Loveday keek ook. Daar zat John, met zijn blauwe ogen. En Avery met zijn verbolgen smalle mond, net als altijd.

‘Waarom hebt u deze aanklacht ingediend, meneer Mosley?’ vroeg de hertogin.

Avery barstte los in een stroom van woorden, maar waar het op

neerkwam was dat hij haar terug wilde, zelfs na alles wat hij over haar gezegd had.

De hertogin keek hem strak aan. Toen richtte ze zich weer tot Loveday. ‘Heb je wat geld?’ vroeg ze.

‘O, nee,’ zei Loveday. ‘Ik heb geen geld behalve wat mijn echtgenoten me geven.’

Even bleef het stil en toen vroeg de hertogin, nog zachtaardiger: ‘Leeft je vader nog, mevrouw Eccles?’

‘Ja, maar hij...’ en ze zweeg.

De hertogin vouwde haar handen en keek heel vriendelijk. ‘Hij is ziek, hè?’

‘Dat heb ik gehoord, ja,’ fluisterde Loveday.

‘En je vader heeft wat geld dat hij je zou kunnen nalaten?’

Loveday keek weer naar Johns blauwe ogen en voelde zich stom. ‘Daarom wil Avery me terug. Vanwege de molen. En John... ik denk dat ook John me daarom het hof maakte. Voor de molen.’

John stond op en vertrok, dus dat was veelzeggend genoeg.

Ook Avery vertrok, dus hilde Loveday even en toen zei de hertogin: ‘Het was heel verkeerd van je met zoveel mannen te trouwen, Loveday.’

‘Ik weet het,’ zei Loveday, snotterend.

‘Ik zal de jury adviseren je onschuldig te verklaren. Maar je moet niet nóg een keer trouwen. Ik wil dat je het losgeld betaalt voor Eccles en dan met hem samenleeft.’

‘Dat zal ik doen,’ beloofde Loveday.

De hertogin stak haar hand uit en gaf de rechter een por. Hij snoof een of twee keer en werd wakker. Ze zei iets tegen hem en hij snoof nog eens en zei: ‘Zaak niet-ontvankelijk.’ Toen zakte hij weer onderuit in zijn stoel.

Loveday bleef even staan voor ze besepte dat ze vrij was om te gaan. Alleen wilde de hertogin haar spreken, dus liep ze naar voren en de hertogin pakte haar hand. Ze vertelde haar een sprookje, dat Eccles – Harold dus, in de gevangenis – haar zou behandelen als een prinses, omdat ze de eigenares van een molen zou worden.

Loveday bleef glimlachen. Die hertogin was de mooiste, heerlijkst ruikende vrouw ter wereld. Ze had een grappige manier van praten

en rare ideeën, maar je moest haar wel aardig vinden. Vooral zoals ze daar zat en Lovedays hand vasthield – Loveday, van wie iedereen zei dat ze zo stom was als het achtereind van een varken, al was ze dat niet.

En ten slotte gaf de hertogin haar vijf pond, die ze kon gebruiken om Harold meteen uit de gevangenis te krijgen. Harold was niet meer dan ongeveer twee pond schuldig, zelfs als je het geld voor kost en inwoning meerekende, dus probeerde Loveday wat terug te geven, maar de hertogin weigerde het aan te nemen.

Toen werd de rechter weer wakker en scheen een probleem te hebben met zijn maag, want hij boerde een paar keer. De hertogin glimlachte naar Loveday, net alsof ze een normaal mens was, en beiden verlieten de rechtszaal.

Loveday Billing was nog nooit in haar leven zo gelukkig geweest.

Een hertogin vond haar aardig en had haar vrijgesproken, wat dat ook mocht betekenen, en haar verteld wat ze moest doen.

En dat was precies wat ze deed.

1

Waarin Assepoester zich kleedt voor het bal en haar goede fee een gans brengt in plaats van een pompoen

6 januari (driekoningenavond), 1784

Een gekostumeerd bal

Het buitenverblijf van de hertog van Beaumont

In sprookjes wemelt het van fascinerende weduwen, al hebben ze niet altijd een aardig karakter. Assepoesters stiefmoeder trok naar alle waarschijnlijkheid een verblindend mooie jurk aan voor het bal van de prins, zelfs al hadden haar dochters haar grote voeten en scherpe tong geërfd.

Harriet, hertogin van Berrow, besefte al spoedig na het overlijden van haar man dat er glamoeruze weduwen zijn, en dat er weduwen zijn die op een schoen en een slof leven met te veel kinderen, zoals de arme Loveday Billing. Er zijn weduwen die de hele avond dansen met jongere mannen en er zijn onaantrekkelijke weduwen die slechts zuinige glimlachjes krijgen.

Harriet had geen illusies over het soort weduwe waartoe zij behoorde. Zij was het soort dat op een schoen en een slof leefde, ook al had ze geen kinderen en was haar landgoed heel wat groter dan een schoen en een slof.

Haar man was al twee jaar dood en geen jongere – of oudere – mannen stonden in de rij om haar ten dans te vragen. De meeste mensen die ze kende hadden nog steeds iets van een tragische glans in hun ogen en maakten zich snel uit de voeten na haar te hebben begroet, alsof droefheid besmettelijk was.

Kennelijk werd je, als je man zelfmoord pleegde, automatisch het onaantrekkelijke soort weduwe.

Gedeeltelijk was het haar eigen schuld. Hier zat ze nu, op het geïmproviseerde gekostumeerde bal van de hertogin van Beaumont – maar was ze gekleed als een glamoureuze vrouw? Of zelfs maar als een slechte vrouw?

‘Als wie ga jij?’ vroeg haar vriendin Jemma (de voornoemde hertogin van Beaumont).

‘Als iemand uit een kinderversje. Kun je raden wie?’ Harriet droeg een moederlijk nachthemd van doodgewoon katoen, dat haar kamermeisje had gepakt van de huishoudster. Daaronder droeg ze drie onderrokken en vier wollen sokken in het lijfje. Om een beetje indruk te maken, kromde ze haar rug.

‘Iemand uit een kinderversje, met grote borsten,’ zei Jemma. ‘Heel grote borsten. Heel...’

‘*Moederlijke* borsten,’ vulde Harriet aan.

‘Eigenlijk zie je er niet zozeer moederlijk uit als wel enorm rondborstig. Het probleem komt pas als een van onze logés je in een hoek lokt en er een wellustige greep naar doet. Was er niet een kinderversje over de weg naar bed verlichten?’

‘Ik ben niet op weg naar bed,’ zei Harriet, een beetje ontnuchterd. ‘En niemand grijpt ooit naar mijn borsten. Als wie ga jij?’

Jemma’s kostuum was lichtroze, wat prachtig kleurde bij het donkere goud van haar ongepoederde haar. Op haar rok waren kleine zijden klaproosjes geborduurd, en in haar haar waren klaprozen gestoken. Ze zag er tegelijk elegant en toch vrij en ongebonden uit.

‘Titania, de koningin van de feeën.’

‘Ik ben Moeder de Gans. Waaruit duidelijk het verschil tussen ons beiden blijkt.’

‘Waar praat je over!’ zei Jemma bestraffend. ‘Schat, kijk nou toch eens naar jezelf. Je bent veel te jong en fris om Moeder de Gans te zijn!’

‘Niemand zal me herkennen,’ zei Harriet, die zich losmaakte van Jemma en op het bed ging zitten. ‘Ze zullen denken dat ik een dik, wit spook ben.’

Jemma begon te lachen. ‘De geest van een vermoorde kok. Het enige wat je nu nog nodig hebt is een aanwijzing voor je status van

Moeder de Gans, en ze zullen vol bewondering zijn voor je kostuum. Wacht maar tot je lord Pladget ziet als Hendrik VIII; hij heeft een haardkleedje rond zijn middel gebonden en heeft zo ongeveer de omvang van een schuur.'

'Ik heb al de omvang van een schuur, althans aan de bovenkant.'

'Een gans!' zei Jemma. 'Natuurlijk moet je een gans hebben, en ik weet precies de juiste!'

'Ja, maar...'

Twee minuten later kwam Jemma terug. Met een gans.

'Is die echt?' vroeg Harriet achterdochtig.

'Dat zou je kunnen zeggen. Ik ben alleen bang dat hij een beetje aan de stijve kant is. Gewoonlijk vliegt hij langs de muur in de zuidelijke zitkamer. Mijn schoonmoeder heeft een ziekelijke fantasie over het inrichten van huizen, met onder meer allerlei dode dieren aan de muur. Je kunt vanavond de dode gans gebruiken, lieverd, en dan bevrijden we hem om naar een beter oord te vliegen, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Aarzelend pakte Harriet de gans aan. Hij was opgezet, zodat de hals stijf bleef, alsof hij aan het vliegen was.

'Neem hem maar onder je arm,' zei Jemma. Harriet stond op en probeerde het. 'Niet zo. Hier, draai zijn kop omhoog, zodat hij een vriend lijkt die in je oor fluistert.'

Harriet staarde in de glazige ogen van de vogel. 'Dit is geen vriendelijke gans.' Hij leek op het punt uit haar handen weg te vliegen en naar iemand te pikken.

'Er bestaat niet zoiets als een vriendelijke gans,' zei Jemma. 'Ik moet eens gaan kijken hoe het met Isidores kostuum gaat. Ik ben al eerder bij haar langs geweest en toen waren haar twee dienststers fanatiek bezig twee jurken uit elkaar te scheuren. Ze zei dat ze als koningin wilde gaan, maar ik ben bang dat ze de balzaal binnenkomt gehuld in een zakdoek.'

'Waarom gaat Isidore niet onder haar titel van hertogin van Cosway?' vroeg Harriet. 'Gisteravond werd ze aangekondigd als lady Isidore Del'Fino.'

'Ik geloof niet dat ze de hertog ooit ontmoet heeft. Haar man, bedoel ik,' zei Jemma. 'En als ze dat wél heeft gedaan, dan was het niet

langer dan vijf minuten, jaren geleden. Dus gebruikt ze haar eigen titel, al is ze vanavond de koningin van Palmyra.'

'Als je me verteld had dat je een gekostumeerd bal plande op drie-koningenavond,' zei Harriet, terwijl ze de gans weer neerzette, 'had ik ook een koningin kunnen zijn.'

'Blijkbaar dragen koninginnen niet veel kleren, dus zul je je op deze manier beslist meer op je gemak voelen. En het spijt me dat ik je niet gewaarschuwd heb, schat, maar het is zoveel leuker om het op het laatste moment te doen. Je moet iedereen eens door het huis zien draven op zoek naar kostuums. De butler wordt er stapelgek van! Het is geweldig!'

En met die woorden liep Jemma de kamer uit en liet Harriet achter met haar gans.

Het was belachelijk dat ze medelijden met zichzelf had. Telkens als ze in de rechtszaal verscheen van rechter Truder hoorde ze over mensen wier leven heel wat wanhopiger was. Afgelopen maand nog was er een meisje dat een halve pot mosterd had gestolen en zes sinaasappels. Truder was zowaar wakker geworden en wilde het kind dwangarbeid geven, de idioot.

Maar zij, Harriet, hoefde geen sinaasappels te stelen. Ze was een hertogin, ze was nog betrekkelijk jong, ze was gezond...

Ze was eenzaam.

Een traan druppelde op de gans, en verstrooid streek ze zijn veren glad.

Ze wilde niet echt een koningin zijn, niet van feeën of van Palmyra, wie dat ook mocht zijn. Ze wilde alleen maar een echtgenoot.

Iemand die 's avonds bij haar zat, net zoals Loveday zei.

*Nog een hoofdstuk waarin borsten
een niet onbelangrijke rol spelen*

Zenobia, koningin van Palmyra, wierp haar hoofd in de nek en lachte. Het lijfje van haar jurk week uiteen; de stof bleef onzeker hangen op de welving van haar borsten. De parmantige man vóór haar draaide rond op zijn tenen, met één hand in de lucht, als een dansende zigeuner op de Bartholomeus Kermis. Zenobia lachte weer en stak, hem nabootsend, beide handen in de lucht.

Het corselet van de koningin van Palmyra, als ze dat al droeg, was absoluut ontoereikend.

Het flitste door Harriet heen dat een ware vriendin Zenobia – meer algemeen bekend al Isidore – zou waarschuwen dat haar borsten op het punt stonden hun opwachting te maken in de balzaal.

Maar Harriet zat weggestopt in een stoel aan de kant van de zaal, en Isidore had alleen maar oog voor de man die ze bezig was te verleiden, al was verleiden niet helemaal het juiste woord. Harriet had het idee dat Isidore heel kuis was. Alleen maar verveeld. En Harriet slaagde er niet in haar aandacht te trekken. Ze voelde zich onzichtbaar; ze leek zeker onzichtbaar voor de meeste mannen in de zaal.

Weduwen die gekleed waren als Moeder de Gans waren niet zo in trek als halfnaakte koninginnen, ongeacht hoe ze het lijfje van hun kostuum hadden opgevuld. Het beetje stof van Isidores lijfje was rijkelijk geborduurd met pauwenveren, en de ogen waren van edelstenen.

Kortom, de ogen van een pauw waren populairder dan die van een gans. Lord Beesby, bijvoorbeeld, scheen zijn ogen niet af te kunnen houden van Isidores décolleté, terwijl Harriets gans de mannen

op een afstand hield. Hij lag naast haar, met hangende kop, zodat de kraalogen naar de grond staarden.

Isidore draaide weer rond, handen in de lucht. Een haarlok raakte los uit het ingewikkelde kapsel. De dansers om haar heen bleven een ogenblik staan, gefascineerd door haar zwaaiende heupen. Er was iets on-Engels aan Isidores rondingen, haar vuurrode lippen, de manier waarop ze glimlachte naar Beesby alsof hij de koning in eigen persoon was. Het moest haar Italiaanse afkomst zijn. De meeste Engelse vrouwen zagen eruit – en voelden zich – net als Harriet zelf: lomp. Moederlijk.

Hoewel zij, Harriet, geen reden had om zich moederlijk te voelen, gezien haar gebrek aan kinderen. De enige man die nu waarschijnlijk naar haar toe zou komen, zou Georgie Porgie heten.

Harriet beet op haar lip. Ze zou Georgie Porgie welkom heten. Voor een weduwe was het immers net zo vernederend om tijdens het dansen als muurbloem te fungeren, als om voor het eerst je in-trede te doen op de huwelijksmarkt. Weer een van de charmante verrassingen die het leven bood.

Lord Beesby danste zoals hij nog nooit in zijn leven gedanst had. Met één hand nog als een zigeunerkoning in de lucht, huppelde en sprong hij voor zijn partner, hief zijn knieën steeds hoger. Hij deed Harriet nog het meest denken aan haar geliefde spaniël, Mrs Custard. Als Beesby een staart had, zou hij er van pure blijdschap mee kwispelen. Hij was opgetogen, verrukt, verliefd. Volgens de regels van de dans had hij allang moeten doorgaan naar een andere partner, maar hij en Isidore hadden – tot hun schande – nagelaten van partner te wisselen, en de dans was voortgezet zonder hen.

Plotseling ving Harriet uit haar ooghoek een glimp op van een woedend kijkende lady Beesby, die zich een weg baande naar het koppel. Isidores lijfje kon elk moment een ramp veroorzaken. Harriet sprong overeind, ving Isidores blik op, en maakte een hoofdbeweging in de richting van lady Beesby.

Isidore keek één seconde naar de matrone, ging achteruit en riep luid: ‘Lord Beesby, u beledigt me!’

Gevangen in zijn droom, hoorde lord Beesby haar niet en draaide met een verzaligd gezicht nog een keer rond.

Isidore brulde nog iets, lord Beesby begon te knippen met zijn ogen en stopte midden in de draai. Isidores hand schoot uit en ze gaf hem een klap in zijn gezicht.

Er viel een doodse stilte in de balzaal. ‘U bracht me in de waan dat u me aantrekkelijk vond!’ krijste Isidore, met alle bravoure van een Italiaanse operazangeres. ‘Hoe durft u mij te versmaden na me aan zo’n verleiding te hebben blootgesteld!’

Jemma kwam als uit het niets tevoorschijn en sloeg een arm om Isidores middel. ‘Helaas, lord Beesby is een moreel hoogstaand mens,’ zei ze met indrukwekkende nadruk.

‘O, hoe moet ik dit te boven komen!’ jammerde Isidore, en sloeg mismooedig een hand tegen haar voorhoofd.

Jemma sleepte haar mee van de dansvloer. Harriet moest zich bedwingen om niet te applaudiseren.

Lord Beesby stond nog steeds met open mond te kijken, toen zijn vrouw naast hem kwam staan. Harriet meende dat ze met enig nieuw respect naar hem keek. Het was heel erg als je man zich belachelijk maakte met een beeldschone jonge vrouw. Maar het was iets heel anders als diezelfde man haar in het openbaar versmaadde.

Lady Beesby glimlachte zelfs naar haar man, wat het eerste gebaar van genegenheid in dagen moest zijn. In jaren misschien. Toen draaide ze zich met een ruk om en verliet de dansvloer, met haar kleinere, verdwaasde echtgenoot achter zich aan. Het deed Harriet denken aan haar dikke zeug Rebecca als die plotseling verontwaardigd wegliep, meestal gevolgd door één klein varken. Of – Harriet stopte.

Haar gedachten bestonden uit spaniëls en varkentjes. Ze was zo saai dat ze verveeld raakte van zichzelf. Ze was provinciaals, saai en melancholiek.

Ze voelde dat haar ogen begonnen te branden. Maar ze had genoeg van tranen. Benjamin was twee jaar geleden gestorven. Ze had gehuild toen hij stierf, en ook daarna. Meer gehuild dan ze mogelijk achtte voor een mens. Gehuild, begreep ze nu, door een mengeling van verdriet, woede en krenking.

Maar haar man was weg, en zij was er nog steeds.

Een Moeder-de-Gans-kostuum aantrekken zou hem niet terugbrengen.

Maar wat kon ze doen? Weduwen werden geacht zich waardig te gedragen. Niet alleen dat, ze was ook een hertogin. Omdat Benjamins neef, de huidige hertog van Berrow, pas elf jaar was en nog in Eton op school ging, was ze niet eens een douairière. Ze was een hertogin en een weduwe en een vrouw van zevenentwintig, en ze kon niet beslissen welke van die drie benamingen het deprimerendst was.

Ze slikte moeizaam. Kon ze het verdragen de rest van haar leven weg te kwijnen, als haar haar grijs werd en haar rug krom? Zou ze slechts kunnen toezien hoe andere vrouwen verleidden en verlokten, terwijl zij peinsde over vette varkentjes en trouwe spaniëls? Een hond, hoe trouw ook, blijft een hond.

Ze kon niet de rest van haar leven voor muurbloem blijven spelen in balzalen, gekleed als de moeder die ze niet was en nooit zou worden.

Ze moest iets doen. Haar leven veranderen! Beginnen te denken aan...

Aan...

Genot.

Het woord kwam onverwacht bij haar op en bleef hangen met de verrukkelijke koelte van een druppel regen op een snikhete dag. Isidore genoot kennelijk door te flirten met Beesby. Hij genoot van hun dans.

Genot.

Ze kon denken aan genot.

Háár genot.

3

Waarín de geografie van genot wordt ontleed

Harriet vond de hertogin van Beaumont en de hertogin van Cosway – Jemma en Isidore – uiteindelijk in een kleine salon na een frustrerende zoektocht in andere kamers. In elke nis waren het hoofd van een man en een vrouw zichtbaar. Op elke bank zaten mensen, twee aan twee, als roodborstjes in het voorjaar. Of, omdat het een gekostumeerd feest was, als een zeeman en de koningin van Sheba.

Ze plakte een opgewekte Moeder-de-Gans-glimlach op haar gezicht en bleef stompzinnige dingen zeggen als ‘O, neem me niet kwalijk! Ik... ik zal gewoon maar doorlopen, goed?’ De zeeman keek zelfs niet op toen ze de gele salon binnenkwam. Zijn hoofd boog zich zo teder en bezitterig over de koningin van Sheba dat Harriet dacht dat haar hart zou breken.

Zij en Benjamin hadden nooit... natuurlijk niet. Ze waren immers getrouwd, toch? Echtparen kusten elkaar niet op feesten.

Maar had Benjamin haar óoit zo gekust? Hij kuste haar altijd op een bruuske, hartelijke manier, zoals zij haar spaniël kuste.

‘Je hebt mijn leven gered!’ riep Isidore uit toen Harriet eindelijk Jemma en Isidore had gevonden in een kleine zitkamer. ‘Lady Beesby zou me gevierendeeld hebben.’

‘Lieverd, kom naast me zitten; ik voel me neerslachtig,’ zei Jemma, turend naast haar stoel. Ze zaten rond het haardvuur.

Harriet liep om het kringetje heen en bleef staan. De man wiens gezelschap ze het minst op prijs stelde, de hertog van Villiers, lag op een bank links van de haard. Hij was herstellende van een infectie,

veroorzaakt door een wond die hij had opgelopen in een duel, en zijn gezicht zag er ingevallen en bleek uit. Toch hoefde ze maar naar hem te kijken, en ze voelde zich van top tot teen een onaantrekkelijke bezadigde weduwe. Zijn kamerjas was van Italiaanse zijde, geborduurd met donker lavendel en een subtiele rand van zwarte tulpen. Verfijnd, verrassend en prachtig.

‘Neem me niet kwalijk, excellentie,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat u uw vertrek verlaten had.’

‘Ik dreigde op te staan en de sarabande te dansen,’ zei hij met zijn licht temende accent, ‘dus stond mijn dragonder van een kamerdienaar me eindelijk toe de festiviteiten bij te wonen, al mocht ik er niet aan deelnemen.’

Harriet ging stijfjes zitten en bedacht dat ze binnen vijf minuten weg kon. Ze kon zeggen dat ze hoofdpijn had, dat het haardvuur te heet voor haar was, ze kon zeggen dat ze beloofd had iemand in de balzaal te ontmoeten... alles om maar bij Villiers vandaan te komen.

‘Toen je binnenkwam, Harriet,’ kondigde Isidore aan, ‘zei ik net dat ik besloten heb een schandaal te veroorzaken.’

‘Arme lady Beesby,’ zei Harriet.

Isidore lachte. ‘Niet met Beesby. Dat was gewoon om me te amuseren. Nee, ik wil een echt schandaal. Het soort schandaal dat mijn man zal dwingen terug te keren naar Engeland.’ Het viel Harriet plotseling op dat Isidore een heel ferme, vastberaden kaak had.

‘Ik wil niet graag mijn onzalige verleden als voorbeeld gebruiken,’ zei Jemma, ‘maar mijn man vond mijn schandalen nooit voldoende reden om van Engeland naar Frankrijk te reizen. En jouw man bevindt zich ergens in het Verre Oosten, niet?’

Harriet was het heimelijk met haar eens. Door het ondersteunen van een dronken rechter had ze een hoop processen meegemaakt over schandalen die door vrouwen waren veroorzaakt. Vaak nam hun echtgenoot niet eens de moeite om van het ene graafschap naar het andere te reizen om zijn vrouw te redden. Maar natuurlijk verschenen hertogen en hertoginnen nooit in de rechtbank van het hertogdom Berrow. En het mocht verondersteld worden dat de hertog zijn reputatie zou willen beschermen.

‘Ik heb medelijden met Cosway,’ zei Villiers loom. ‘Jemma, heb je een schaakspel in deze salon?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. En je weet dat de dokter heeft gezegd dat je voorlopig niet mag schaken. Je moet genezen van de koorts, niet je vermoeide brein belasten met het bedenken van ingewikkelde zetten op een schaakbord.’

‘Het leven zonder schaken is een armzalige bedoening,’ bromde Villiers. ‘Niet de moeite waard om geleefd te worden.’

‘Benjamin zou het met je eens zijn geweest,’ zei Harriet zonder erbij na te denken. Haar man had zelfmoord gepleegd nadat hij een schaakpartij had verloren.

Van Villiers.

Even bleef het stil in de kamer, een ogenblik waarin niemand ademhaalde. Toen zei Jemma: ‘We zouden allemaal willen dat Benjamin hier was om met ons te schaken.’

Villiers keerde zijn gezicht naar de haard en zei niets, maar Harriet voelde een plotselinge schaamte bij de herinnering aan zijn gestamelde verontschuldiging. Villiers bevond zich op de rand van de dood, werd letterlijk verteerd door koorts, en hij was helemaal naar Jemma’s huis gekomen om zich tegenover haar te verontschuldigen dat hij de partij had gewonnen die had geleid tot Benjamins zelfmoord.

‘Ik bedoelde niet zijn... zijn overlijden.’ Harriet zocht naar woorden. ‘Alleen dat als de dokter Benjamin verboden had om te schaken –’

‘Een hele *maand*,’ viel Villiers haar in de rede.

‘Benjamin zou woedend zijn geweest. Razend.’

‘Ik zou zelf ook razend zijn geweest, denk ik,’ zei Jemma.

‘Die tirannieke Schotse arts van je had ons ten minste toe kunnen staan onze partij voort te zetten,’ mopperde Villiers. ‘Eén zet per dag... is dat zo moeilijk voor mijn etterende brein?’

‘Mag je echt een maandlang niet schaken?’ vroeg Harriet.

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ zei Jemma. ‘Je kunt boeken lezen. Maar geen boeken over schaken natuurlijk.’

‘Een *maand*,’ zei Villiers.

Er lag zo’n wereld van verveling en misère in zijn stem, dat Harriet onwillekeurig even moest glimlachen. ‘Je zult je belangstelling op andere dingen moeten richten.’

‘Vrouwen, wijn en gezang,’ opperde Isidore. ‘Klassieke interesses van mannen.’

‘Ik kan niet zingen.’

‘Mooie vrouwen, bij voorkeur meerminnen, worden verondersteld te zingen terwijl jij wijn verzwelgt,’ merkte Harriet op. Het idee van de hertog van Villiers omringd door sirenes beviel haar wel. Als zij een sirene was, zou ze proberen zijn schip tot zinken te brengen.

‘Als je een paar meerminnen kent, stuur ze dan mijn richting uit,’ zei Villiers, die zijn ogen sloot. ‘Op het ogenblik ben ik veel te moe om achter een vrouw aan te gaan, met of zonder vissenstaart.’

Hij zag inderdaad erg bleek. Gezien Harriets afkeer van hem, ergerde ze zich aan een gevoel van medelijden.

‘Ik weet het! Ik kan je gebruiken voor mijn intrige!’ riep Isidore uit.

‘Nee,’ verklaarde Villiers zonder zijn ogen te openen. ‘Aan intriges doe ik niet mee.’

‘Jammer,’ zei Isidore. ‘Ik weet zeker dat het nieuws dat zijn hertogin rondtartelt met de infame hertog van Villiers, mijn nietsnut van een echtgenoot onmiddellijk hierheen zou brengen. Cosways advocaat beweerde laatst dat hij ergens in Ethiopië was. Blijkbaar heeft hij de bron van de Blauwe Nijl ontdekt. Zijn we even blij voor hem!’

‘Maar als de hertog terugkomt om op te komen voor je reputatie, zou die arme Villiers weer moeten duelleren,’ zei Jemma. ‘Je man moet waarschijnlijk kannibalenstammen van zich afslaan als hij aan het ontbijt zijn thee drinkt, Isidore.’

‘Ik ben niet in conditie om me te meten met horden kannibalen,’ zei Villiers, met zo’n dramatische droefgeestigheid, dat iedereen begon te lachen.

‘Dan moet ik iemand hebben met jouw reputatie,’ zei Isidore.

‘Dat meen je niet!’ riep Harriet uit. ‘Hoop je echt dat een schandaal je man ertoe zal brengen terug te komen?’

Isidore keek haar aan, trok één wenkbrauw op en tuitte haar lippen tot een strak, hard glimlachje. ‘Kun je één reden bedenken waarom ik het niet zou proberen? Ik ben getrouwd met een man die ik voor zover ik me herinner nooit ontmoet heb. Hij bekommert

zich er niet om waar ik ben, en heeft nooit antwoord gegeven op enig bericht dat ik hem heb gestuurd, al weet ik dat hij mijn brieven ontvangt.’

‘Brieven kunnen verloren gaan tussen hier en de Blauwe Nijl.’

‘Nu en dan ontvang ik een briefje van zijn advocaten in Londen waarin gereageerd wordt op iets in een privébrief die ik hem geschreven heb. Ik heb er genoeg van. Ik ben getrouwd met de hertog van Cosway en ik wens een echte hertogin te zijn.’

‘Waarom blijft Cosway weg uit Engeland?’ vroeg Villiers, die zijn ogen opende. ‘Ben je zo afschrikwekkend?’ Hij staaarde haar geïnteresseerd aan.

‘Waarom ga jij niet naar hem toe?’ vroeg Harriet op hetzelfde moment.

‘Hij is een *ontdekkingsreiziger*,’ zei Isidore met vernietigende minachting. ‘Zie je mij op een kameel ronddraven om de bron van de Blauwe Nijl te zoeken?’

Harriet moest even grinniken. Zij was zelf het stoere type dat waarschijnlijk – als het nodig was – op een kameel zou klimmen. Isidore daarentegen zag er zo exotisch en fragiel uit als een orchidee.

‘Kan zijn moeder hem niet ontbieden?’ vroeg Jemma.

‘Ze beweert dat het niet gelukt is,’ zei Isidore. ‘En ze zegt dat niets hem naar huis zal brengen, dat hij de koppigste is van al haar kinderen.’

‘Ik heb lady Cosway een paar keer ontmoet,’ merkte Jemma op. ‘Als zij haar poot stijf houdt, zou zelfs de koning van Engeland buigen voor haar wil. Ik zou eerder mijn geld zetten op haar dan op haar zoon.’

‘Zo denk ik er ook over. Ik vertrouw erop dat zij het schandaal in de peiling heeft en hem zal dwingen terug te komen.’

‘Hoelang is het geleden dat hij in Engeland was?’ vroeg Harriet.

‘Achtien jaar. Achtien! Ik neem aan dat ik op verschillende gronden een scheiding kan aanvragen.’

‘Non-consummation zou een mogelijkheid zijn,’ merkte Villiers op.

‘Maar ik ben niet achterlijk. Het is veel beter een hertogin te zijn dan géén hertogin. Ik heb op het vasteland van Europa gewoond. Ik

heb Jemma bezocht in Parijs en veel tijd doorgebracht in mijn lievelingsstad, Venetië. Maar nu wil ik dat mijn leven als volwassen vrouw begint. En dat kan ik niet zolang ik gevangenzit in dit onvolmaakte huwelijksleven!

Harriet keek haar knipperend met haar ogen aan. Het klonk alsof Isidore verwoordde wat zij zojuist zelf had zitten denken.

‘Om het maar ronduit te zeggen,’ ging Isidore verder, ‘ik heb er genoeg van om in mijn eentje te slapen. Als Cosway een vreselijk mens blijkt te zijn met wie ik mijn tijd niet wil verdoen, nou ja, dan laat ik hem misschien in de steek en ga terug naar Italië. Maar dan bezit ik in ieder geval niet meer die gelukbrengende maagdelijkheid. En misschien heb ik dan een kind.’

Harriet stikte bijna, en zelfs Villiers deed zijn ogen open. ‘Hoorde ik het woord maagdelijkheid?’

‘Isidore, je provoceert met opzet,’ zei Jemma, en overhandigde haar een rood glaasje vruchtensap.

‘Je probeert ons te shockeren. Ik verzeker je dat ik ernstig geschokeerd ben, dus bedaar nu maar.’

‘Maagdelijkheid is het waardevolste bezit van een vrouw,’ zei Villiers, die niet in het minst geschokeerd leek.

‘Nonsens,’ zei Jemma kordaat. ‘Nu we toch allemaal zo vertrouwelijk met elkaar zijn, wil ik erop wijzen dat een maagd zonder hersens een nutteloos wezen is.’

‘Ah, maar een maagd mét hersens is een kostbaarheid die waardevoller is dan robijnen.’

‘Schoonheid bezit ik ook, mag ik misschien wel opmerken,’ zei Isidore.

‘Ijdelheid, uw naam is vrouw,’ zei Villiers. Maar hij glimlachte. ‘Ik neem aan dat je erop zinspeelt dat je je man wilt doordringen van de mogelijkheid dat je een koekoek zou kunnen baren om zijn hertogdom te erven.’

‘Meer ter zake,’ kwam Jemma tussenbeide, ‘zijn móéder ervan doordringen. Want als Cosway zich werkelijk interesseerde voor zijn landgoed, zou hij al jaren geleden zijn thuisgekomen.’

‘Ben je echt van plan je te laten ontmaagden?’ vroeg Harriet. Het was fascinerend een andere vrouw te zien die geconfronteerd werd

met eenzaamheid – en een moed toonde die haar, Harriet, ontbrak. Isidore zou niet aan de kant zitten van een balzaal, snikkend boven een opgezette gans.

‘Ik heb nog geen besluit genomen,’ zei Isidore luchthartig. ‘Die beslissing zal afhangen van de tijd die mijn man erover doet om naar huis te komen. Het enige wat ik nodig heb is een potente man.’

‘Om je kind te verwekken?’ vroeg Villiers. ‘Mag ik opmerken dat dit een fascinerend gesprek is? Ik moet zeggen dat ik overspel nog nooit heb horen plannen met zo’n onbarmhartig gebrek aan emotie.’

‘Ik zou liever willen dat hij potent is wat schandalen betreft,’ zei Isidore. ‘Iemand zoals jij, Villiers. Als ik met jou zou flirten, zou dat nieuws Afrika tegen het eind van de maand bereiken. Harriet, jij moet weten wie behalve Villiers de meest foute man in Engeland is.’

‘O, Villiers is niet echt een foute man,’ zei Harriet.

Villiers opende zijn ogen. ‘Ik sta verbaasd. Echt waar.’

‘Ik zou niet weten waarom. Je overschrijdt nooit de grens van het alledaagse fatsoen.’

‘Ik heb buitenechtelijke kinderen,’ zei Villiers enigszins gepikeerd.

‘Welke edelman heeft die niet?’ antwoordde Harriet.

‘Ik voel me vernederd door mijn eigen tekortkomingen,’ zei Villiers. ‘Niet echt fout. Alledaags fatsoenlijk. Mijn trots is met de grond gelijk gemaakt.’

Harriet negeerde hem. ‘Er zijn geen interessante mannen te vinden onder de elite.’

‘Het wordt steeds erger,’ mompelde Villiers.

‘Wie is dan volgens jou de meest foute man in Engeland?’ vroeg Isidore.

‘Lord Strange natuurlijk,’ zei Harriet.

‘Lord Strange?’ vroeg Isidore fronsend. ‘Een lord behoort toch zeker tot de elite!’

‘Strange niet,’ zei Villiers, en nam een slok van zijn glas water. ‘Strange is de rijkste man in Engeland, op een paar shilling na mischien. Op een gegeven moment heeft de koning hem een titel verleend. Per slot blijft hij de redder van de Engelse economie. Strange zou zich beslist kunnen veroorloven te betalen voor een hertogdom als hij dat wilde, maar hij vertelde me dat de enige reden

waarom hij een titel accepteerde was dat hij Lord Strange zo mooi vond klinken.’

‘Hij is excentriek, heel intelligent en lokt altijd schandalen uit,’ zei Harriet. ‘Net zoals de mannen die beweren losbollen te zijn in Londen maar feitelijk alleen maar achter operazangeressen aan hollen...’

Villiers kreunde.

‘Naar men zegt is hij verzot op architectuur, en heeft hij zijn eigen replica gebouwd van de toren van Pisa,’ ging ze verder.

‘Ik heb het origineel gezien,’ zei Isidore. ‘Vertel me niet dat Strange zijn interessante reputatie heeft verworven door het kopiëren van gebrekkige Italiaanse architectuur.’

‘Zijn reputatie dankt hij aan de bonte verzameling losbandige lieden met wie hij verkeert,’ zei Harriet.

‘Acteurs en actrices,’ merkte Villiers op. ‘Mensen die de straat bewerken en die het hof bewerken. Uitvinders. Wetenschappers. Strange pocht dat ieder interessant mens in het land vroeg of laat zijn landgoed bezoekt.’

‘Dat is zo,’ zei Harriet. ‘Ik lees nog niet in de krant over een of andere machtige persoonlijkheid in de regering, of de roddelrubrieken vermelden al dat hij op bezoek is bij Strange.’

‘Hoe komt hij aan al dat geld?’ vroeg Isidore. ‘Is hij een soort handelaar of zo?’

‘O, nee, zijn vader was een volkomen achtenswaardige baronet,’ antwoordde Villiers, ‘met een spits gezicht, als een oude adelaar. Jaren geleden was er een of ander probleem met de familie. Mogelijk dat de moeder uit de kooi ontsnapte. Of een zuster. Misschien een tante? Hoe dan ook, Strange is een geboren en getogen als gentleman, maar je zult hem nooit in de gebruikelijke omgeving zien. Hij gaat waar hij wil, en organiseert intussen een eindeloos feest in zijn landhuis.’

‘Ik zou dolgraag bij hem op bezoek gaan,’ zei Jemma. ‘Ik kocht eens een schaakstuk, een beeldige kleine dame, dat hij verkocht had aan een curiositeitenwinkel. Hij beloofde me de hele set, als ik de moed opbracht, zoals hij het uitdrukte, hem een bezoek te brengen.’

‘Briljant,’ zei Isidore. ‘Daar ga ik onmiddellijk naartoe!’

‘O, maar—’ zei Jemma.

‘Maar wat?’ onderbrak Isidore haar. ‘Ik wil een schandaal, en deze man lijkt me ideaal daarvoor. Ik zal in gezelschap verkeren van al die lichtzinnige vrouwen en theatermensen en me kostelijk amuseren. En intussen zal ik enorm flirten met mijn gastheer en daarbij een schandaal veroorzaken dat regelrecht zal doordringen tot de oren van mijn echtgenoot.’

‘Ben je van plan met Strange zelf te flirten?’ vroeg Harriet. ‘Je reputatie zou in heel Engeland beschadigd kunnen zijn als je alleen al door de deuren van Fonthill naar binnen liep, laat staan als je flirtte met Strange. Niemand flirt met Strange.’

‘Waarom niet in vredesnaam?’ vroeg Isidore. ‘Is hij zo afzichtelijk? Ik flirt met iedereen! Tenzij...’ ze trok haar neus op ‘... is hij kleiner dan lord Beesby? Sommige mannen hebben een lichaam waarvoor ik absoluut geen belangstelling kan veinzen.’

‘O, nee, hij is zelfs heel aantrekkelijk,’ zei Harriet.

‘Dan zal ik degene zijn die het eerst met hem flirt. In het openbaar natuurlijk.’

‘Hij flirt niet,’ legde Harriet uit. ‘Wat ik ervan begrepen heb, gaat hij met vrouwen naar bed, maar speelt hij niet met ze.’

‘Met mij zal hij flirten,’ verklaarde Isidore. ‘Ik moet de eerste man nog tegenkomen die je niet kunt leren flirten. Je hoeft hem alleen maar te laten denken dat het bed tot de mogelijkheden behoort, en voilà!’

Harriet lachte. ‘Ik zou jouw lessen wel eens willen zien!’

‘Dan moet je met me meegaan,’ zei Isidore grinnikend.

‘Ik? Onmogelijk. Je kunt toch niet echt een bezoek willen brengen aan Fonthill? Dat dóet men niet. Althans – niet in onze kringen, bedoel ik.’

‘Onze kringen?’ zei Isidore minachtend. ‘Onze kringen, dat zijn kleine dwaze mannetjes als Beesby, en lange liefdeloze mannen als mijn echtgenoot. Wat kunnen die kringen me schelen?’

‘Het is nuttig om een goede reputatie te hebben,’ zei Jemma.

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg Isidore. ‘Jij hebt je man jaren geleden in de steek gelaten, Jemma. Je liet hem achter in Engeland en ging naar Parijs. En vertel me niet dat je al die jaren zo zuinig bent geweest

op je reputatie! Niet met de feesten die je gaf en waar zelfs Marie Antoinette aarzelde te komen– ’

‘Al kwam ze altijd,’ viel Jemma haar in de rede.

‘Maar al die jaren ging je tot aan de grenzen van het betamelijke – ja, er zelfs overheen,’ zei Isidore. ‘En nu wil je beweren dat er een plaats in Engeland is waar je niet durft te komen? Waarom? Wat zou je kunnen overkomen? Dat je plotseling een intens verlangen krijgt naar een acteur en een *affaire* begint met een man van een lagere klasse?’

‘Nou...’

Maar Isidore begon op gang te komen. ‘Want dat is wat je eigenlijk wilt zeggen!’ Haar Italiaanse accent werd duidelijker hoorbaar. ‘Jij, jullie allemaal, vinden dat Strange schandalen uitlokt en niet een van ons is, omdat hij maar de zoon van een baronet is. Omdat hij niet, zoals wij, een hertog of een hertogin is!’

Harriet keek om zich heen. Tot op dat moment had ze zich niet gerealiseerd dat ze allemaal hertogin waren, behalve Villiers, die hertog was.

‘We leven blijkbaar in zo’n verheven sfeer dat we niet kunnen flirten met mannen die geen hertogelijk wapen op de deur van hun rijtuig hebben,’ zei Isidore sarcastisch. ‘Jij, Jemma, jij die Parijs op zijn kop zette met je feesten van halfnaakte saters, jij durft wat te beweren over Strange omdat hij geen hertog is?’

‘Het probleem is ingewikkelder dan jij het doet voorkomen, Isidore,’ antwoordde Jemma. ‘Als een man flirt met een hertogin, flirt hij met haar rang. Als hij genegenheid voorwendt, ben je een idioot als je de hielenlikkerij erachter niet ziet. Geen man vergeet ooit je rang op het moment dat hij je kust – als die rang de hoogste in het land is.’

‘Dat geloof ik niet!’

‘Je zult zelf ook nooit je rang vergeten,’ zei Jemma onbarmhartig, ‘behalve in een vertrek als dit waar we allemaal van hoge adel zijn. Het schandaal dat wordt veroorzaakt door je geflirt zal ongetwijfeld groter zijn door lord Strange’ lage rang, maar het zal afbreuk doen aan je plezier erin. In ieder geval kan ik je geen gezelschap houden. Ik heb het gehad met al die schandalen.’

‘En waarom dan wel?’ vroeg Isidore.

‘Mijn man heeft het me gevraagd. Beaumont heeft veel verantwoordelijkheid in het House of Lords, en het is niet erg bevorderlijk als zijn vrouw een slechte naam krijgt op straat. En geloof me, Isidore, iedereen die in Fonthill komt krijgt een slechte naam.’

‘Goed zo!’ zei Isidore. ‘Een slechte naam is precies wat ik wil. Ik zal onmiddellijk mijn schoonmoeder schrijven en haar vertellen over mijn plannen, en dan zal ik Cosways advocaat schrijven en hem zeggen dat hij geld voor me moet sturen naar het huis van Strange.’

‘Mijn ervaring is dat als een vrouw besluit haar maagdelijkheid te verliezen, je die impuls niet kunt tegenhouden,’ zei Villiers grinnikend. ‘Het zou zijn of je een dam-’

‘Maak die zin niet af,’ zei Jemma.

‘Ik ben uitgenodigd door Strange en was van plan daarheen te gaan na dit feest,’ zei Villiers, ‘maar ik kan je niet meenemen. Dat wil zeggen, tenzij ik een groepje verzamel. Of jij een chaperonne vindt.’

‘Mijn chaperonne heb ik twee jaar geleden al afgeschaft,’ snauwde Isidore. ‘Toen ik eenentwintig werd en er geen echtgenoot in het verschiet was, heb ik mijn tante teruggestuurd naar Wales. Ik ga alleen.’

Villiers keek naar Jemma. ‘Zeg alsjeblieft tegen die onstuimige vriendin van je dat ze niet zonder begeleiding in het huis van Strange kan aankomen en – mag ik er wel aan toevoegen – onuitgenodigd.’

‘Ik ben een hertogin, ook al maak ik geen gebruik van die titel,’ zei Isidore meteen. ‘Toon me het huis maar eens waar ze de hertogin van Cosway de toegang weigeren!’

‘Strange houdt niet van titels,’ zei Villiers. ‘Je hebt meer kans om te worden toegelaten als lady Del’Fino.’

Jemma schudde haar hoofd ‘Ik kan je echt niet vergezellen, Isidore.’

‘Ik ga wel met haar mee,’ zei Harriet.

Ze hoorde de woorden in haar eigen oren klinken met die vreemde dubbele betekenis die je krijgt als je een antwoord niet goed overdacht hebt. Het ontviel haar.

Even viel er een doodse stilte. Alle drie keken ze haar aan.

‘Jij?’ zei Isidore.

En: ‘Je moet Isidores opwallingen niet zo serieus nemen,’ zei Jemma. ‘Morgenochtend is ze dat plan van haar alweer vergeten.’

‘Nee, dat ben ik niet,’ zei Isidore.

‘Waarom niet?’ vroeg Harriet. ‘Als de hertog van Villiers ons beiden begeleidt, zullen ze ons niet wegsturen.’

Villiers liet een kort lachje horen. ‘Je moet net zo’n koorts hebben als ik.’

‘Jij kunt er niet heen, schat, want je bent niet zo’n misbaksel als ik,’ zei Jemma, ‘en ook geen misbaksel-in-opleiding als Isidore.’

‘Misschien ben ik dat niet,’ zei Harriet. ‘Maar feitelijk ben ik ook niets anders. Niemand herkent me, omdat ik zo lang op het platteland heb gewoond. Net als Isidore ben ik een hertogin zonder hertog. Maar in tegenstelling tot jou zou niemands carrière in gevaar worden gebracht door mijn bezoedelde reputatie.’

‘Iedereen kent jou!’ zei Jemma geschrokken. ‘Jij bent onze eigen, lieve Harriet.’

‘Ik ben een doodgewone weduwe die tijdens haar huwelijk en daarna op het platteland heeft gewoond,’ zei Harriet ronduit. ‘Mijn man heeft zelfmoord gepleegd, en de leden van de elite die mij niet de schuld geven van zijn dood, hebben immens medelijden met me. Niemand zal er ook maar enige aandacht aan besteden als ik naar het huis van Strange ga.’

‘Ze geven jou niet de schuld van Benjamins zelfmoord,’ zei Villiers. ‘Ze geven mij de schuld. En god weet dat ze daar alle recht toe hebben.’

Ze keek hem met een flauw glimlachje aan. ‘Het was zijn leven – en zijn beslissing. Het is niemands schuld.’

Tot haar schrik stak hij zijn hand uit. En ze nam hem aan. Er hoefde verder niets gezegd te worden. Zijn hand was verrassend geruststellend voor iemand die zo’n scherpe tong had en zo onaangenaam was als zij hem vond.

‘Hoelang is het geleden dat je man zich van het leven beroofd heeft?’ vroeg Isidore. ‘En vergeef me alsjeblieft dat ik het antwoord niet weet, ik ben pas een paar maanden in dit land.’

‘Tweënhalf jaar geleden,’ zei Harriet. ‘Ik heb de rouwtijd lang

genoeg achter de rug om elk feest te kunnen bijwonen waar ik heen wil.’

‘Dan zou ik je gezelschap op prijs stellen,’ zei Isidore.

‘Ik kan me jullie geen van beiden voorstellen op Fonthill,’ riep Jemma uit. ‘Naar wat ik erover gehoord heb is het huishouden van lord Strange één bacchantische orgie.’

‘Schitterend!’ zei Isidore onmiddellijk. Harriet dacht dat Isidore bereid leek zich zonder meer in de strijd te werpen.

Jemma schudde haar hoofd. ‘Harriet is niet–’

‘Ze is zeker niet gekleed voor een orgie,’ viel Villiers haar in de rede.

Harriet bekeek zichzelf. Ze was vergeten dat ze verkleed was als Moeder de Gans. Maar waarom zou ze niet deelnemen aan een orgie? ‘Ik wil erheen. Ik draag een nachthemd. Ik ben al halverwege de slaapkamer.’

Er lag een wrang glimlachje in de ogen van Villiers.

‘We kunnen allebei onze kostuums aanhouden. Ik zal me laten aankondigen als een actrice.’ Isidore grijnsde ondeugend.

Villiers schudde zijn hoofd. ‘Iedereen kleedt zich zo in het huis van Strange, zonder de moeite te nemen een verklaring te geven. Hij is eigenaar van het Drury Lane-theater, dus zijn deur wordt platgelopen door acteurs en actrices. Het lijkt me een uitstekend idee om verkleed te gaan,’ zei hij tegen Harriet. ‘En onder een valse naam.’

‘Zoiets als Isidores jurk? Dat zou ik niet kunnen.’ Ze zou niet een stukje stof kunnen dragen dat nauwelijks haar borsten bedekte.

‘Nee,’ zei Villiers, ‘een betere vermomming. Zoals ik al zei, Strange is niet dol op titels en een hertogin – laat staan twee – zou hij niet verwelkomen aan zijn deur.’

Harriet voelde iets van vernedering. Natuurlijk wilde Villiers haar niet zien in een minuscuul kostuum als dat van Isidore. ‘Wat stel je voor? Dat ik als man ga?’

Het was een grap. Het viel haar uit de mond, maar...

‘Dat durf je niet,’ zei Isidore lachend.

‘Lady Cosway hoeft haar moed niet te bewijzen,’ zei Villiers. ‘Vergeet niet dat ze met een gans, in een nachthemd, de balzaal binnenkwam. Het valt te betwijfelen of St. George zoveel moed aan de dag